

Sygn. akt XP 592/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Maria Mandecka**

Protokolant: **Beata Kamińska**

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013r. we Wrocławiu

przy udziale-----

sprawy z powództwa: M. Z.

przeciwko: E. D., L. D. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia i Piekarnia (...) s.c. w T.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

I. zasądza od pozwanych E. D. i L. D. (1) prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia i Piekarnia (...) s.c. w T. na rzecz powoda M. Z. kwotę 2 230 zł 20 gr. (dwa tysiące dwieście trzydzieści złotych dwadzieścia groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, z ustawowymi odsetkami od dnia 03.01.2011r. do dnia zapłaty

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 350 zł

IV. nakazuje pozwany E. D. i L. D. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia i Piekarnia (...) s.c. w T. aby uiszcili na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia kwotę 333 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt X P 592/11

UZASADNIENIE

Powód, M. Z., pozwem z dnia 26 kwietnia 2011 r. (data prezentaty), skierowanym przeciwko stronie pozwanej, E. D. i L. D. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia i Piekarnia (...) w T., wniósł o zasądzenie kwoty 6.651,00 zł tytułem:

odszkodowania za dokonane przez pozwanych comiesięcznego potrącania z wynagrodzenia powoda, łącznie kwoty 1200 złotych, na poczet umowy sprzedaży samochodu marki O. (...), która to umowa została następnie rozwiązana przez pozwanych,

ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 622,71 zł, wynagrodzenia za prace

oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w łącznej kwocie 4.827,57 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 2 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r., na stanowisku kierowca z wynagrodzeniem zasadniczym 1.350 złotych.

W okresie zatrudnienia strony zawarły ustną umowę przedwstępną sprzedaży samochodu O. (...), na podstawie której od dnia 01.07.2010 r. powód otrzymał tenże samochód do używania z obowiązkiem zapłaty ceny samochodu w miesięcznych ratach po 200 złotych, które to kwoty były potrącane z wypłacanego powodowi wynagrodzenia. Cena samochodu została ustalona na kwotę 2.500 złotych. Po otrzymaniu samochodu powód dokonał na własny rachunek zakupu do samochodu letnich opon, gaśnicy, stalowych felg, apteczki oraz wymiany oleju. Pomimo wywiązywania się przez powoda z warunków ustnej umowy przedwstępnej, pozwani odebrali w dniu 4 stycznia 2011 r. wyżej wymieniony samochód powodowi. Nie zwrócili mu potrąconych wcześniej kwot z wynagrodzenia w kwocie 1.200 złotych i nie wypłacili należnego odszkodowania za poniesioną przez powoda szkodę.

Powód podniósł nadto, iż z tytułu łączącej strony umowy o pracę powodowi przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 9 dni za pięć miesięcy pracy. Nie wykorzystał urlopu w naturze i nie wypłacono mu ekwiwalentu, który miał zdaniem powoda wynosić 622,71 złotych, przy uwzględnieniu jego 11-to godzinnego dnia pracy.

Powód dochodził również niniejszym pozwem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, bowiem rozpoczynał swoją pracę codziennie o godzinie 4.00 kiedy to odbierał z piekarni w T. pieczywo, kończył natomiast w godzinach 16.00 do 18.00., nadto powód pracował w każdą sobotę po 8 godzin. Biorąc pod uwagę powyższe powód pracował średnio nie mniej niż 63 godziny w tygodniu, przepracował co najmniej 23 godziny nadliczbowe tygodniowo, za które nie otrzymał wynagrodzenia nie mówiąc o dodatku z tytułu nadgodzin.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, iż powód był zatrudniony na czas określony do dnia 31 grudnia 2010 r. po upływie którego wystawiła powodowi świadectwo pracy. Powód nie kwestionował treści doręczonego mu świadectwa pracy i nie wnosił o jego sprostowanie z uwagi na niezgodności ze stanem faktycznym. W konsekwencji powód uznał treść przedmiotowego świadectwa za zgodną z prawdą.

Odnosząc się jednak do zgłoszonego przez powoda roszczenia o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, pozwani stwierdzają, że nie ma ono żadnego uzasadnienia, powód wykorzystał 11 dni urlopu, mimo iż przysługiwało mu 9 dni. Urlop był udzielany na pisemny wniosek powoda. Potwierdzają ten fakt karty pracy za rok 2010 załączone do pozwu z których wynika fakt wykorzystania przez powoda 11 dni urlopu. Zatem roszczenie o zapłatę ekwiwalentu jest bezzasadne, tak jak i dalsze o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Ilość godzin przepracowanych przez pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowcy wyznaczona była w zależności od potrzeb cukierni. Każda godzina pracy ponad normatywny czas pracy była ewidencjonowana i rozliczana na koniec miesiąca najczęściej w postaci dnia wolnego, bądź wypłacano wynagrodzenie. Analiza czasu pracy powoda wyklucza przepracowanie przez niego jakichkolwiek godzin nadliczbowych. Powód nigdy nie kwestionował ani wysokości ani terminowości wypłacanego mu wynagrodzenia, potwierdzając podpisem listę płac.

Co do roszczenia powoda o zawarcie umowy przedwstępnej o sprzedaż samochodu O. (...), to zdaniem pozwanych nie ma ona związku ze stosunkiem pracy i nie powinna być rozstrzygana przez Sąd Pracy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód, M. Z., był zatrudniony u pozwanych E. i L. D. (1) prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia i Piekarnia (...) spółka cywilna w T., od dnia 2 sierpnia 2010 r. w oparciu o umowę o pracę zawartą na czas określony do dnia 31 grudnia 2010 r. na stanowisku kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy za miesięcznym wynagrodzeniem 1.350 złotych. Równocześnie z umową o pracę powód zapoznał się i podpisał oświadczenie o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie. Pozwani zajmowali się produkcją pieczywa, produkcją świeżych

wyrobów ciastkarskich i ciastek oraz sprzedażą detaliczną pieczywa, ciast, wyrobów ciastkarskich i cukierniczych. Rozwodzi wyroby kierowcy, których w ilości 7 zatrudniali pozwani.

Dowody:

przesłuchanie powoda M. Z. k. 101v. i 102,

akta osobowe powoda M. Z.,

zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej

k. 32 i 33,

zeznanie świadka M. T. k. 74v. i 75.

Powód listę obecności podpisywał codziennie. Do obowiązków powoda jako kierowcy należało rozwożenie po ustalonym przez siebie terenie wyrobów cukierniczych i przyjmowanie należności za towar z których po powrocie do firmy musiał się rozliczać. Do pracy powód przyjeżdżał na godzinę 6 rano pobierał towar i jechał w trasę samochodem F. bus lub P. bus, kończył po rozwiezieniu towaru, wtedy zjeżdżał do firmy pozwanych, gdzie rozliczał się z towaru i pieniędzy. Gdy przyjeżdżał do piekarni po pracy R. B. tankował mu paliwo na następny dzień. Według niego powód nie pracował dłużej niż do godziny 14.00

Dowody:

zeznania świadka D. K. (1) k. 54v. i 55,

zeznanie świadka M. T. k. 74v. i 75.

Pozwani na potrzeby firmy mają siedem busów dostawczych i trzy mniejsze samochody, w tym dwa marki O. (...), które są wykorzystywane do rozwożenia towaru np. przed świętami. Ponieważ od miesiąca lipca 2010 r. powód nie miał czym dojeżdżać z miejscowości P. w której mieszkał do pracy w T., pozwany L. D. (1) użyczył mu samochód O. (...), którym powód dojeżdżał do i z pracy. Miał też ponosić koszty paliwa. Już w miesiącu lipcu 2010 r. powód zwrócił się do pozwanego L. D. (1), aby pomógł mu, bo nie ma za co zatankować paliwa do samochodu O. (...), którym dojeżdża do pracy. Pozwany zadzwonił na stację benzynową, gdzie znał pracowników i polecił zatankować paliwo do samochodu powoda, a fakturę przesłać do jego firmy. Powodowi pozwany powiedział, że pieniądze za to paliwo potrąci z wynagrodzenia. Powód wyraził zgodę. Po jakimś czasie księgowa pozwanego L. D. zwróciła mu uwagę, na faktury z tej stacji na której tankował powód, nadto pracownik tej stacji zadzwonił do pozwanego z pytaniem czy nadal mają tankować powodowi paliwo bez zapłaty, na co pozwany powiedział, że nie. Pozwany nie potrącił mu tych pieniędzy z wynagrodzenia.

Pieniądze na wypłatę wylicza księgowa w oparciu o umowę o pracę i karty pracy. Pozwany mieszka obok firmy i przez cały czas jest w pracy, ma zatem dokładne dane kto pracuje w danym dniu i do której, jeżeli występują nadgodziny to najczęściej pracownik otrzymuje dzień wolny.

Dowody:

zeznanie świadka M. T. k. 74v. i 75,

zeznania pozwanego L. D. (1) k. 102v. – 103v.

W miesiącu sierpniu 2010 r. powód złożył podanie o urlop na dzień 23 i wykorzystał go, w miesiącu wrześniu 2010 r. złożył podanie o urlop na dzień 22, w miesiącu październiku 2010 r. powód złożył dwa wnioski o urlop na dzień 4 i 5 oraz na 12, w miesiącu listopadzie 2010 r. wykorzystał urlop zgodnie z podaniem w dniu 16, zaś w miesiącu grudniu 2010 r. powód był na urlopie zgodnie z podaniem od 27 do 31 grudnia włącznie.

Razem powód wykorzystał zgodnie z wnioskami 11 dni urlopu, co znajduje odzwierciedlenie w karcie pracy za rok 2010.

Dowody:

zeznania pozwanego L. D. (1) k. 102v. – 103v.,

wnioski o urlop w aktach osobowych powoda,

listy obecności w aktach osobowych powoda,

karta pracy za 2010 r. k. 14 i w aktach osobowych powoda.

W miesiącu sierpniu 2010 r. powód otrzymał wynagrodzenie zgodnie z umową 1.350 zł powiększone o 39,95 zł z tytułu pracy w godzinach nocnych, w miesiącu wrześniu 2010 r. również naliczono powodowi wynagrodzenie w kwocie 1.389,95 zł, w miesiącu październiku 2010 r. powód otrzymał wynagrodzenie w wysokości 1.391,76zł, w miesiącu listopadzie 2010 r. w wysokości 1.300,52 zł i w miesiącu grudniu 2010 r. w wysokości 1.389,08 zł.

Dowody:

listy płac pracownika w aktach osobowych powoda.

Z końcem zatrudnienia, powód nie rozliczył się wszystkich pieniędzy pobranych przez niego od klientów strony pozwanej. Kwota nierozliczonych należności wynosiła 496,11 zł.

W dniu 4 stycznia 2011 r. strona pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie do dnia 31 grudnia 2010 r. tj. do dnia zgodnie z umową zawartą na czas określony w którym stwierdziła, że stosunek pracy ustał z upływem czasu na który był zawarty, a w czasie zatrudnienia powód wykorzystał 11 dni urlopu wypoczynkowego i 6 dni był niezdolny do pracy.

Średnie wynagrodzenie powoda za jeden dzień pracy wynosiło 66,08 złotego.

Dowody:

świadectwo pracy k. 12,

zeznania pozwanego L. D. (1) k. 102v. – 103v.,

wynagrodzenie powoda w aktach osobowych powoda.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu, powód domagał się zasądzenia kwoty 4.827,57 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, oraz tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe. Odnośnie wynagrodzenia za pracę to powód dowodził, że pozwani potrącali mu co miesiąc z wynagrodzenia uzyskiwanego za pracę kwotę 200 złotych jako ratę na zakup samochodu od pozwanych marki O. (...). Uzgodnienia te miały zapaść między powodem, a pozwanym L. D. w miesiącu lipcu 2010 r. Cena samochodu miała być ustalona na kwotę 2.500 złotych, którą powód miał spłacać po 200 złotych miesięcznie. Na tę okoliczność nie została sporządzona żadna pisemna umowa, a o fakcie tym nikt oprócz powoda nie wiedział. (...) spółki cywilnej, a nadto żona pozwanego nie wiedziała również o powyższych ustaleniach, którym zaprzeczał stanowczo pozwany L. D.. Pozwany tłumaczył fakt poruszania się samochodem stanowiącym własność pozwanych przez powoda, chęcią pomocy powodowi M. Z. w dostaniu się do firmy pozwanych z miejsca zamieszkania powoda we wczesnych godzinach rannych. Pozwany stanowczo zaprzeczył, aby sprzedawał powodowi

samochód firmowy marki O. (...) i aby zawarł z powodem ustną umowę przedwstępną na sprzedaż samochodu. Fakt ten znajduje potwierdzenie na liście płac powoda na której to nie ma żadnych potrąceń na zakup samochodu, a powód kwituje odbiór gotówki zgodny z wysokością zagwarantowaną treścią umowy o pracę. Zatem brak jest jakichkolwiek dowodów na twierdzenia powoda, że z jego wynagrodzenia dokonywano potrąceń w kwocie 200 złotych. Takich potrąceń nie ma, a powód nie przedstawił dowodu na swoje twierdzenie.

Zatem Sąd nie uwzględnił roszczenia powoda o zasądzenie od pozwanych 1200 złotych jako kwoty potrąconej z wynagrodzeń powoda za pracę.

Natomiast roszczenie powoda o zasądzenie wynagrodzenia za przepracowane przez niego nadgodziny, częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z artykułem 149 § 1 kodeksu pracy, pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą.

„Zaniechanie prowadzenia ewidencji czasu pracy przez pracodawcę nie tworzy domniemania wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych w wymiarze przedstawianym przez samego pracownika. Pracownik może i powinien wobec tego oferować inne środki dowodowe, które podlegają ocenie w ramach całokształtu materiału dowodowego”, tak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2012 r. sygn. II PK 231/11 LEX nr 1211161. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2010 r. sygn. II PK 281/09 LEX 602248.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy strona pozwana nie prowadziła dokładnej ewidencji czasu pracy. Opierała się na stwierdzeniach pozwanego L. D., który przez cały czas był w firmie i widział ile kto pracował. Powód również nie miał jednoznacznych dowodów w postaci notatek, ile którego dnia pracował. Posługiwał się schematem, że po około 10 godzin dziennie i wersję tę potwierdził świadek D. K., który również zeznał o pracy kierowców w robocze dni tygodnia przez 10 godzin dziennie. Zatem powód przepracował codziennie 2 godziny ponad normę i za te godziny należy mu się dodatek w wysokości 50%.

Sąd opierając się na zaświadczeniu o wynagrodzeniu powoda, ustalił jego jedną roboczogodzinę w wysokości 8,26 zł. Przemnażając nadgodziny przepracowane przez powoda w miesiącu sierpniu 2010 r. w ilości 42, we wrześniu 2010 r. w ilości 40, w październiku 2010 r. w ilości 34, w listopadzie 2010 r. w ilości 30, w grudniu 2010 r. w ilości 34, przez stawkę za godzinę powiększoną o 50% otrzymuje się kwotę 2.230,20 zł. Kwota ta stanowi wynagrodzenie za pracę powoda w nadgodzinach w okresie pracy u pozwanego i Sąd taką kwotę zasądził od pozwanych na rzecz powoda, orzekając jak w pkt. I sentencji wyroku.

Kolejne roszczenie dochodzone przez powoda to kwota 622,71 zł, odpowiadająca ekwiwalentowi za 9 dni urlopu którego powód nie wykorzystał.

Twierdzenie to nie zasługuje na uwzględnienie. W aktach osobowych powoda znajdują się wnioski urlopowe podpisane przez powoda, które mają swoje odbicie w zestawieniu „karty pracy” powoda. Wynika z nich w sposób nie budzący wątpliwości, bo powód nie kwestionował wiarygodności tych dokumentów, że powód wykorzystał cały przysługujący mu urlop wypoczynkowy.

Reasumując powyższe rozważania Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w zakresie niezapłaconego wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach w kwocie 2.230,20 zł. Dalej idące powództwo w zakresie kwoty za ekwiwalent za urlop i potrąceń z wynagrodzenia powoda w łącznej kwocie 1.200 złotych Sąd oddalił.

Orzeczenie zawarte w punkcie III sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 477².§ 1 k.p.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt. IV sentencji wyroku znajduje swoje oparcie w art. 100 k.p.c. przy uwzględnieniu faktu, że powód wygrał proces w 33,5% kwoty jaką dochodził, a strona pozwana przegrała proces w 66,5 %.